

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א

הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

טומאת כהנים

דנו הפוסקים לענין כהן במטוס עם מת. וע' אג"מ ח"ב קס"ד דמטוס נעשה מאלומיניום וס"ל דאינו מתכת וחוצץ בפני הטומאה, וראיה משה פסוקים הבאים כאחד דכתיב אך את הזהב וכו' אלמא כל שלא נזכר אינו מתכת. והביאו בשם הגר"ש שדחה דשם היה מעשה שהיה.

וע' רש"י ר"ה י"ט ע"ב דזכוכית אין מקבל טומאה דלא נזכר בפסוק, והוכיח מזה ר' יעקב זצ"ל דדבר דלא נזכר אינו מתכת, ודחה הגר"ש דרך בזכוכית שהיה בימי התורה ומ"מ לא נזכר שם, בזה הוכיח רש"י.

והנה מלבד אלומיניום, יש גם בורגים במטוס והם ממתכת רגיל. אכן בדרך כלל דין חציצה תולה ברוב, וע' כלים פ"א מ"ד. אמנם כאן הבורגים הם מעמיד וע' בזה פ"ת ר"א ל"ב בשם ח"ס, וע"ע פ"ת קצ"ח י"ט. וע' מח' הט"ז ונקוה"כ שע"א בענין דלת וברזל, ונקוה"כ מקיל, ודנו אי טעמו משום דאין הולכים אחר מעמיד או משום שמחובר לקרקע או משום שהמעמיד רק משמש לדלת שאין מקבל טומאה. וע' חלקת בנימין ק"כ נ"ח בדברי הגר"א.

ובעיקר היתר אג"מ דנו עוד כיון שהמטוס כלי, ומ' בואר באהלות פ"ה מ"ו דכלי אינו חוצץ אפילו של אבנים.

ועוד העירו בזה אפילו אם אין מקבל טומאה הרי המטוס אהל זרוק. והעיר בזה בחז"א נזיר לענין מטוס. והמקילים הביאו שו"מ דמטוס לא הוי אהל זרוק, (מיהו קשה דבהמשך התשובה דן שם אג"מ בענין אחר להקל משום דמטוס הוי אהל זרוק ע"ש), או כשבר"י להתיר אהל זרוק לצורך מצוה, או כסברת תפא"י אהלות ח' י' דרק בארץ העמים לא מהני אהל זרוק, או כשיטה עפ"י רבינו יהונתן בערובין ברי"ף ז' ע"ב דאם יש טפח מהני אהל זרוק או כשיטת מהר"ל דאם אין מקבל טומאה אז גם אהל זרוק שמה אהל.

ועוד יש לדון את"ל אלומיניום אינו מתכת א"כ מקום הישיבה למעלה במטוס הוא צמיד פתיל וחוצץ אם נעשה מדבר שאינו מקבל טומאה, והוא אפילו אינו חרס כמבואר בכלים פ"י מ"א, והוא אפילו ביותר ממ' סאה כמפורש בפ"י הרא"ש אהלות פ"ט מ"א, והוא אפילו באהל זרוק כמפורש בחגיגה כ"ה ע"א ומובא בחז"א נזיר אות ד'.

ולענין הלכה יש לשאול מורה הלכה.

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו ברצון במייל bishvilleihalacha@themir.org

THIS WEEKS BISHVILEI HAPARSHA IS
לדעת רפואה שלימה
יוסא רבקה בת בילא נעכא
בתוך שאר חולי ישראל

גיליון שבועי לתלמידי, הוגרי ויודידי ועיבת מיר

בית מדרש

בשבילי הפרשה
יעיבת מיר ירושלים

555

זמני כניסת העבת

Table with 2 columns: City and Time. Includes Baltimore, MD (8:18), Brooklyn, NY (8:12), Chicago, IL (8:09), Houston, Texas (8:08), Johannesburg, S. Africa (5:08), Lakewood/Deal, NJ (8:11), London, UK (9:06), Los Angeles, CA (7:50), Manchester, UK (9:26), Monsey, NY (8:14), Montreal, Quebec (8:28), Passaic, NJ (8:14), Toronto, Ontario (8:45), Yerushalayim (7:13), Zurich, Switzerland (9:08).

"רבי שמעון בן עקשיא אומר, זקני עם הארץ כל זמן שמזקינין דעתן מטרפת עליהן, שנאמר (איוב יב) 'מסיר שפה לנאמ' נים וטעם זקנים יקח'. אבל זקני תורה אינן כן, אלא כל זמן שמזקינין דעתן מתיישבת עליהן, שנאמר (שם) 'בישישים חכמה וארך ימים תבונה'.

וביאר מרן רה"י הגרא"ב קמאי זצוק"ל: זקני עם הארץ לומדים את חוקי המדינה, ובכל דור בא בית המחוקקים וברגע אחד יכול לשנות את החוקים. לפיכך, אם הם חיים שנים ארוכות, החוק השתנה במשך חייהם כמה פעמים, ואז דעתן משתבשת עליהם והם אינם יודעים איך לפסוק.

אולם זקני תלמידי חכמים, שלמדו תורה וכל חייהם לומדים אותה, הרי התורה לא משתנית לעולם, לפיכך ככל שהם חיים יותר זמן כך הם חוזרים ומעמיקים במ' שפטי התורה שאינם מתחלפים ודעתם מתיישבת עליהם.

דרך לימודו הייתה בפלפול עצום. שיער ריו העמוקים היו ביטוי נפלא לאמרת חז"ל "עוקר הרים ושוחקן זה בזה".

בנו, מרן רה"י הגאון הגדול רבי אברהם צבי זצ"ל תיאר את דרשותיו של אביו שנאמר באחד מסיימי הש"ס שערך, וז"ל: "פעם בסיום הש"ס היו סוגרים בכל יום את החנויות והלכו ביחד לבית המדרש והוא [מרן זצ"ל] היה דורש, בדרשתו היה מביא ראייה ממשכת אחר מסכת בסוגיא האם קריאת שמע מדאורייתא או מדרב' נן. כך עברו שבעת ימי המשתה ובכל יום דרש, כך במשך כשתי שבועות ולא גמר את פלפולו רק עד חצי הש"ס בערך."

בשנת תרע"ז, בעיצומה של מלחמת הער' לם הראשונה, חלה מרן רה"י זצ"ל ברגלו ונאלץ לנסוע לעיירה מינסק לחפש מזור למחלתו. אך לבסוף נפטר שם ביום י"ב בתמוז. שם נטמן לאחר שאלפי בני תורה וגדולי עולם ליוו אותו בדרכו לאחורונה. ת. נ. צ. ב. ה.

זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמור דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה וגו' ברמב"ן: דבר - ולא "דבר", כי משה הוא העיקר. וטעם "אליך" - שיעשו כן במדבר לשעתם, ואחרי כן (פס' י) 'צוה שתהיה לבני ישראל ולגר לחקת עולם, שיעשו כן לדורותם וכו'.

וכן להלן בפס' י' נאמר: "והיתה לבני ישראל ולגר הגר בתוכם לחקת עולם" - שינהגו הדבר לדר' רות (ספרי).

התורה נצחית היא ואין בה שינוי מאז ולעולם.

בעניין זה ביאר מרן ראש הישיבה ואב"ד מיר הגאון רבי אליהו ברוך קמאי זצוק"ל בדרך צחות את דברי המשנה (קנים ג,ו)

מרן ראש הישיבה ואב"ד מיר הגאון רבי אליהו ברוך קמאי זצוק"ל ב"ב בתמוז תרע"ז

מרן ראש הישיבה ואב"ד מיר הגאון רבי אליהו ברוך קמאי זצוק"ל נולד ב"ט באלול ת"ר בעיר טלז לאביו הרה"ג ר' אב' רהם זצ"ל, נכדו של הגאון ר' אברהם זצ"ל אחי הגר"א, ולאמו הרבנית מרת חנה ע"ה בת הגאון רבי ברוך זצ"ל, בנו של הגאון ר' בנימין בייניש מניישטאדט.

כאשר חלה הגאון הרב אברהם טיקטינסקי זצוק"ל וקשתה עליו הנהגת הישיבה לבדו, ובפרט שבאותה תקופה הלכה הישיבה וגדלה, נקרא הגאון רבי אליהו ברוך ששימש כרב בצ'כונביץ לע' מוד לימין ראש הישיבה בהנהגת הישיבה. תקופה קצרה לאחר מכן, בשנת תר"ס, כאשר רב העיירה מיר הגאון האדר"ת זצ"ל עלה לארץ ישראל נבחר הגאון רבי אליהו ברוך לשמש גם כרב העיירה מיר.

דברי רבותינו

דברי הימים

פרשת חקת

נכתה ונמסר לדינינו ע"י הגאון הרב יצחק הכהן הלמן שליט"א בשנת תשע"ז

יען לא האמנתם בי להקדישני וגו'. וע"ז כת' בספרי שם שהקב"ה בא עליו בעלי-לה כביכול, ובאמת ענשו על חטא אחר. אמנם לגבי מרים הלא נפטרה קודם מעשה מי מריבה, דהרי מחמת פטירתה נסתלק הבאר ונשתלשל מזה מעשה מי מריבה, וא"כ מהו המקור דנענשה מרים כלל הלא יתכן שהגיע זמנה ליפטר מן העולם.

ונראה לבאר בזה דהנה קשה הלא גם לגבי משה רבינו כת' בפרש"י בפ' וילך על הפסוק 'בן מאה ועשרים שנה אנכי היום וגו' וכת' שם ברש"י (ד"ה אנכי היום) ז"ל "היום מלאו ימי ושנותי וכו'", עכ"ל. הרי מבואר דבאמת הגיע זמנו של משה ליפטר מן העולם מחמת שמלאו ימיו. [ואיתא נמי בתנא דבי אליהו רבה פט"ז על הפסוק 'בבראשית' 'זהו ימיו מאה וע' שנים שנה' דשנותיו של אדם בשלמות הם מאה ועשרים שנה]. ולכא' הלא מפר רש בתורה שהיה צריך משה רבינו ליכנס לארץ ורק מחמת מי מריבה נגזר עליו שימות ולא יכנס לארץ.

אלא דהביאור בזה הוא עפ"י מש"כ בגמ' (תענית ט') דמשה אהרן ומרים הם שלשה פרנסים שעמדו לישראל - דהיינו מנהיגים, ונקראו בפסוק 'שלושת הרועים'. ומקור הדברים בדברי הנביא מיכה (מיכה ו' ד') "ואשלח לפניך את משה אהרן ומרים" וברש"י שם מביא דברי התרגום יונתן וז"ל "משה לאלפא מסורת דינין, אהרן לכפרא על עמא, ומרים לאוראה לנשיא, עכ"ל". [בדרך אגב מדויק בלשון

המלחמות בעולם תלויים הם במלחמת תה של תורה, וכעין מש"כ בגמ' (יבמות ס"ג א') "אין פורענות באה לעולם אלא בשביל ישראל", ואם מלחמתה של תורה מתקיימת באופן הנכון דהיינו "את והב בסופה" יש השפעה מזה על כל המלודמות שבעולם. ובפרט בשעה שמתרגשות מלחמות על כלל ישראל בעצמם, ק"ו הוא שדבר זה תלוי אך ורק במלחמתה של תורה, ואם נלחום את מלחמתה של תורה כראוי, שוב אין אנו צריכים לחדש שוש מן המלחמות.

אוהבכם וידידכם
יצחק הכהן הלמן

ב. פ' חקת כ, א "זבאו בני ישראל
זגו" ותמות שם מרים ותקבר שם"

כת' בפרש"י בפ' וזאת הברכה (ל"ג ח' ד"ה תריבהו וכו') וז"ל: "דבר אחר, תריבהו על מי מריבה, נסתקפת לו לבוא בער לילה, אם משה אמר 'שמעו נא המורים' אהרן ומרים מה עשו", עכ"ל. ומקורו בספרי שם. הנה מבואר מדברי הספרי דמרים הייתה עתידה ליכנס לארץ, רק שנגזר עליה שלא ליכנס מחמת חטא, ורק שלא נתגלה באיזה חטא חטאה שניגזר עליה שלא ליכנס לארץ.

והנה צריך לבאר מהו מקור דברי הספרי דמרים מתה ולא נכנסה לארץ מחמת חטא ולא מחמת שהגיע זמנה למות, דבשלמא לגבי אהרן כתיב להלן (כ' י"ב) "ויאמר ה' אל משה ואל אהרן

לאחי ורעי בוגרי ישיבת מיר הקדושה והמעטירה שלמכון ישגה מאד.

א. "על כן יאמר בספר מלחמות ה'
את זהב בסופה זגו"

ובגמ' (קידושין ל' ב') איתא ע"ז "אמר רבי חייא בר אבא אפי' האב ובנו הרב ותלמידו שעוסקין בתורה בשער אחד נער שים אויבים זה את זה ואינם זזים משם עד שנעשים אוהבים זה את זה שנאמר 'את זהב בסופה' אל תקרי בסופה אלא בסופה", עכ"ל. והדוגמא לנעשים אויבים זל"ז הוא כמו שכת' בגמ' (ב"ק ס"ה ב') כשנחלקו שם שני מ"ד בגמ' "אל רחמנא ניצלן מהאי דעתא אל אדרבה רחמנא ניצלן מדעתא דידך" והיינו שכל אחד מר גיש שדעת השני היא סכנה ממש וצריך שהקב"ה יצילו מזה כי זו טעות, אמנם אחרי שהגיעו להכרעה ובירור האמת שם כבר נעשים אוהבים זל"ז, ואדרבה אז הם לומדים אחד מן השני כמוש"כ רש"י על דברי הגמ' (ב"מ ל"ג א') שכת' דת"ח שבבבל עומדים זה בפני זה וז"ל "לפי שהיו יושבין תמיד בביהמ"ד יחד ומקשיין ומפרקין וכולם למדים זה מזה".

אמנם צריך להבין למה נאמרה דרשה זו ב'ספר מלחמות ה' שהוא סיפור מלחמות כלל ישראל בגויים כמוש"כ רש"י שם, וברמב"ן שם מוסיף שהוא ממש ספר שהיו כותבים רושמי המלחמות, ומה לזה ולאופן לימוד התורה.

ונראה דהביאור בזה הוא כי באמת כל

חברי וכו' והלך אצל האחר ואמר לו כן, פגעו שניהם בדרך זה אומר לזה ימחול לי מה שאני סרחתי וזה אומר לזה כן, עכ"ל.

ולכא' יפלא הלא אחרי שנתפייסו במשך הזמן דיברו איש עם רעהו האם אמת הוא שכל אחד שלח את אהרן הכהן אל חבירו, ויתברר הדבר שלא היה ולא נברא ויחזרו למריבתם ביתר שאת, ומה הועיל אהרן הכהן במה שפייס ביניהם.

אמנם הביאור הוא דלמדנו מאהרן הכהן דבאמת כל מריבה בין שניים מתחיל לה מדבר של מה בכך, ורק כעס המריבה גורם להם שלא יוכלו להתפייס, ואחרי שנתפייסו ונח כעסם שוב לא יריבו גם אם נתברר להם שלא רצו לפייס אחד את חבירו, והוא נפלא.

עוד איתא באבות דר"נ (פ"ב ד') ז"ל: "ועוד כמה אלפים היו בישראל שנקראו שמם אהרן, שאלמלא אהרן לא בא זה לעולם, שהיה משים שלום בין איש לאישי ומהזדווגין זה עם זה והיו קורין שם הילוד על שמר", עכ"ל. ולכא' יש להעיר הלא בזה מטילים בושה על אותו ילד לעולם כי תמיד ידעו כולם שאביו ואמו היו מריבים זה עם זה.

ונראה דהאמת בזה דמדת "הכרת הטוב" משרשי התורה היא וכמו שאמר הגר"ח שמולאביץ זצוק"ל ד"הכרת הטוב" היא אחת מן המידות שהתורה נדרשת בהן. וכדאי הוא לו לאותו הילד שתהיה לו בושה בכדי שילמד ערכה של הכרת הטוב על מה שעשה אהרן הכהן לאביו ואמו וגם לו.

ולכא' תמוה הלא מפורש בתורה (במד' בר כ' י"ב) שנענש משה רבינו על מי מרי בה וע"כ לא נכנס לארץ ולכא' הלא כבר מקודם נגזר עליו שלא ליכנס לארץ.

ואפשר לבאר עפ"י מה שכת' מרן החפץ חיים בספרו "שמירת הלשון" (שער הד כירה פ"ג) בשם בעל "חובת הלבבות" (שער הכניעה פ"ז) דמי שמספר לשה"ר על חבירו זכויותיו אובדות ממנו וניתנות למי שסיפר בגנותו, וכן להיפוך דחובות ההאיש ההוא עוברות למספר עליו.

אשר לפי"ז כאשר מרים ואהרן דיברו לשה"ר על משה רבינו מיד נזקף לחובתם מה שאמר משה 'ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה', ונפטר משה רבינו מהעונש על זה, וא"כ מתיישבות שתי הקו' באחת, והיינו דמשה רבינו נענש דווקא על מי מריבה כי כבר נפטר מעונש הראשון וכו"ל, ומרים ואהרן נענשו מחמת אותו עוון של 'ומאז באתי וכו'" שנזקף לחר בתם ודוק.

ד. שם כ, כט "ויכנו את אהרן שלשים יום כל בית ישראל"

וברש"י שם ד"ה כל בית ישראל ז"ל: "האנשים והנשים. לפי שהיה אהרן רודף שלום, ומטיל אהבה בין בעלי מריבה, ובין איש לאשתו", עכ"ל.

וז"ל הגמ' במס' כלה רבתי פ"ג: "שכך היתה אומנותו של אהרן הצדיק, היה שומע על שנים שהן מריבין הלך אצל האחד וכו' מה מבקש מורי כאן, והוא אומר לו פלוני חברך שגרני אצלך שגרני אצלך לפייסך מפני שאמר אני סרחתי על

התרגום דאצל משה נקט לשון 'אלפא' כי זהו לאנשים והוא מדין לימוד תורה. אמנם אצל מרים נקט לשון 'לאוראה' כי זהו לנשים והם אינם מחויבות בת"ת אלא רק מצד הוראה שידעו איך לקיים המצוות]. הרי מבואר דמשה אהרן ומרים היו שלשת המנהיגים של כלל ישראל במדבר.

ולפי"ז מבוארים הדברים היטב דמשה אהרן ומרים באמת נפטרו כולם כשמלאו ימיהם למות, אלא דבתורת מנהיגי כלל ישראל היה להם להאריך ימים מעבר לשנותיהם בכדי להכניס את כלל ישראל לארץ, וע"ז אמר הקב"ה שמחמת החטא לא יכנסו לארץ ולא ינהיגו את כלל ישראל ראל אלא יהושע יכניס את כלל ישראל לארץ. וזהו מקור דברי הספרי הנ"ל דוודאי מרים נפטרה מחמת שהגיע זמנה, אלא דאם לא היה סיבה של חטא הרי הייתה צריכה להמשיך ולחיות בתורת מנהיג מצד שהציבור צריך לה ולהיכנס לארץ, וע"כ מוכרח שנפטרה מחמת סיבה של חטא שלא נתפרש מהו.

ג. שם "זתמת שם מרים"

הנה כת' לעיל שלא נתפרש חטאה של מרים שבעבור זה נגזר עליה שלא תיכנס לארץ. אמנם שמעתי לבאר בזה דהנה איתא בגמ' (סנהדרין ק"א א') ז"ל "ועל דבר זה נענש משה רבינו שנא' 'ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה וגו', א"ל הקב"ה חבל על דאבדין ולא משתכחין וכו' וכו' עתה תראה אשר אעשה לפרעה' במלחמת פרעה אתה רואה ואי אתה רואה במלחמת שלשים ואחד מלכים", עכ"ל. והו"ד ברש"י בשם מות שם (ו' א').

Parshas
Chukas-
Balak

PARSHA PREVIEW

Below is an English adaptation of this weeks'
Parsha Preview which can be heard live every
Wednesday at 2:15 PM

The Parsha of Emunah

Harav Hagaon Shmuel Friedman Shlita

Balak invites Bilam, who was a navi for the nations of the world, to curse Klal Yisrael, and in the end he prophesies about the maalos of Klal Yisrael. The Gemara (Berachos 12b) teaches that Chazal wanted to establish Parashas Balak as part of Krias Shema, so that we would recite this parashah every day, but they did not include it because then Krias Shema would become too long and burdensome to recite.

The Gemara goes on to ask why Chazal wanted to include Parashas Balak in Krias Shema, and answers that it is because this parashah mentions Yetzias Mitzrayim, as it says: **אֵל מוֹצִיאֵם מִמִּצְרָיִם**. If so, the Gemara wonders, why aren't the parashiyos of ribbis and weights – which also mention Yetzias Mitzrayim, and are shorter and easier to recite – included in Krias Shema as well? The Gemara then gives a different reason why Parashas Balak should be included: because it contains the passuk **כִּרְעֵ שֹׁכֵב כְּאֵרִי וְכַלְבִּי מִי וְקִימָנוּ**, which is similar to the phrase **וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ**. Rashi there explains that Hakadosh Baruch Hu watches over us when we go to sleep and wake up, so we lie in our beds relaxed and calm, just as a lion goes to sleep with no fear, completely relaxed.

The Pnei Yehoshua explains that the reason Chazal wanted to include Parashas Balak in Krias Shema is expressed in the passuk in this week's haftarah that states, **עֲמִי זָכַר נָא מֵהַ יַעֲזֵב בְּלֶקֶת**. This conveys that we are supposed to remember the episode of Bilam and Balak. In fact, Sephardim recite ten daily zechiros, not just the six that Ashkenazim say, and one of these is this zechirah of Balak and Bilam. Some say that the reason that Ashkenazim don't mention this as a separate zechirah is that we

already remind ourselves of this episode at the beginning of our tefillah, as we say Bilam's words, **מָה טָבוּ אֶהְלִיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכַּנְתֶּיךָ יִשְׂרָאֵל**.

Still, we need to understand what is so special about this parashah of Balak and Bilam that it bears constant remembrance. True, it highlights Hashem's protection of us, which enables us to be relaxed, but why is it more significant than any other parashah in the Torah?

Why No Mitzvos?

Another interesting feature of Parashas Balak is that it contains no mitzvos, unlike most of the parashiyos that follow Mattan Torah. Why is that?

The Chasam Sofer has a teshuvah (Yoreh Deah, end of vol. 2, siman 356) in which he makes a fascinating observation about this week's parashah. Every event described in the Torah, from the time of Adam Harishon, was witnessed by people, who then recounted these events to their children. Adam Harishon gave over to his children what he had seen, and these traditions were handed down through the generations; Yaakov, for instance, learned under Shem ben Noach.

The Ramban, in his derashos, also writes that the events described in the Torah – the Mabul, the story of Dor Haflagah, and so on – were passed down from generation to generation. A yesod of emunah is that a father does not lie to his child. This is true in all generations, as we see that even people who tried to hide their Yiddishkeit from their children divulged this information right before

their passing, informing their children that they were really Jewish, because they didn't want to die with a lie.

This principle that parents transmit the truth to their children relates to every detail in the Torah – but there is one parashah that we have no way of corroborating, as we were not witness to these events: Parashas Balak. We did not see or hear what happened on that mountain between Balak and Bilam. We don't have direct knowledge of what words they spoke, how many mizbeichos they build, what they were planning, and how many times they tried to curse us. Even Moshe Rabbeinu didn't know what they were doing! We know about this episode only from the mouth of Hakadosh Baruch Hu.

Perhaps this insight of the Chasam Sofer sheds further light on why Chazal considered including Parashas Balak in Krias Shema. This parashah contains the yesodos of emunah that apply to the entire Torah, for although we have no witnesses to what happened in Parashas Balak, we know that it is Torah min hashamayim, since the Ribbono Shel Olam informed us of what happened. Furthermore, this parashah teaches us that Hashem watches over us in every situation, whether we know it or not, and we have to thank and praise Him for that and be relaxed and calm, knowing that He is protecting us, as reflected in the passuk **כָּרַע שָׁכֵב כְּאָרִי וְכָלְבִּיא מִי יִקְיַמֵּנוּ**.

Maybe the absence of any mitzvah in this week's parashah is coming to emphasize the unique chashivus of the parashah, in light of these yesodos of emunah it contains.

Thanking for the Unknown

The passuk says **הוֹדוּ לַה' קְרָא בְשֵׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים** **עֲלִילוֹתַי**, implying that there's a special praise that the nations of the world give to Hakadosh Baruch Hu. That's because they know what they tried to do to Klal Yisrael, even when we don't.

Another passuk states: **לַעֲשֵׂה נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת לְבַדּוֹ**. What does it mean that Hashem performs great wonders **לְבַדּוֹ**, alone? Doesn't He do everything alone? The Gemara (Niddah 31) says, **אִפִּילוּ בַעַל הַנֶּס אֵינוֹ מְכִיר בֵּנֵס**. The Chasam Sofer explains that He performs many of these wonders without the knowledge of the recipient; we can't possibly recognize all that the Ribbono Shel Olam does for us.

The Alshich makes a similar point in his interpretation of the passuk (Tehillim **אֲתָה סֵתַר 32:7**) **לִי מִצָּר תִּצְרֵנִי רְנִי פֶלֶט תִּסּוּבְּנִי סֵלָה**. He notes that some people praise Hashem only when they experience some kind of tzarah and are saved from it, but there is a higher level of praising Hashem, and that is when a person praises Him even without having undergone a tzarah. Such a person doesn't even know what Hashem protected him from, yet he nevertheless praises Hashem. The meaning of Dovid Hamelech's words, then, is: **אֲתָה סֵתַר לִי** – even when things are hidden from me, and I don't see the tzarah before my eyes, I will ask Hashem, to protect me from hardship – **מִצָּר תִּצְרֵנִי** – I may not see Hashem's wonders in this regard, but **רְנִי פֶלֶט**, I will nevertheless thank Him and praise Him for these unknown salvations that surround me – **תִּסּוּבְּנִי סֵלָה**.

He adds that this principle applies to ruchniyus as well: Often, a person faces a nisayon and receives help from the Ribbono Shel Olam, so he thanks Him. But what about all the times that Hakadosh Baruch Hu spared him from the nisayon in the first place, and he was able to perform his avodas Hashem without challenge?

In summary, Parashas Balak contains a tremendous lesson for us regarding belief in Torah min hashamayim, being the only parashah whose events we know of solely because the Ribbono Shel Olam revealed them to us. It also teaches us how the Ribbono Shel Olam watches over us in every situation, protecting us from the nations and from anyone who wants to harm us.